

ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก

จูลสาร

เด็กไทยปลอดภัย

ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 มกราคม 2549

จูลสารเพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็ก

www.csip.org
www.safekids-thailand.com

เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลเพื่อให้เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย รัฐ ผู้ปกครอง และทุกส่วนของสังคมจะต้องร่วมรับผิดชอบในสิทธินั้น

พ่อจ๋า แม่จ๋า ... ใส่หมวกให้หนูด้วย

- * หลีกไกล ภัยตกน้ำ
- * พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก 2546
- * ชีวิตบนเส้นด้าย
- * พ่อจ๋า แม่จ๋า ... ใส่หมวกให้หนูด้วย
- * ของเล่น ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ

- * แขนงนำชมรมเด็กไทยปลอดภัย
- * เพชรบุรี 7 : แบบอย่างชุมชนหัวใจนิรภัย
- * กรุงเทพฯ เมืองเพื่อนเด็ก

ความปลอดภัยจากใจรัฐบาล

สารจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ปัญหาอุบัติเหตุ และการบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายของนักเรียนในโรงเรียนที่ผ่านมามีบ่อยครั้ง ได้สร้างความสูญเสียทั้งทรัพยากรบุคคล ทรัพย์สิน และจิตใจแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างยิ่ง ทั้งที่เหตุเหล่านี้ ล้วนป้องกันได้ กระทรวงศึกษาธิการมีคู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา เพื่อให้โรงเรียนได้ใช้เป็นแนวทางและปฏิบัติได้ทั้งการป้องกันแก้ไขอุบัติเหตุ อุบัติภัยและปัญหาทางสังคม และได้ขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้มีการติดตามการรักษาความปลอดภัยแก่นักเรียนอย่างจริงจัง รวมทั้งการผลักดัน เรื่องความปลอดภัยในสถานศึกษา ให้อยู่ในการรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพต่อไป ที่จะส่งผลให้นักเรียนได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย และปราศจากความเสี่ยงอันตรายทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กไทย

จาตุรนต์ ฉายแสง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

จากใจคนเบ็ด

ในแต่ละปีเด็กไทยเสียชีวิตจากอุบัติเหตุและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้ถือเป็นที่และความรับผิดชอบที่จะสร้างองค์ความรู้เพื่อแก้ไขปัญหา รณรงค์ ชี้นำสังคมด้านสุขภาพอนามัย ประสานทุกภาคส่วนของสังคม และเป็นพันธมิตรที่ดีกับเครือข่ายทั่วประเทศ เพื่อให้เกิดระบบที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุและบาดเจ็บในเด็ก ด้วยมุ่งหวังให้เด็กไทย มีสุขภาพที่ดีและเติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย

ศาสตราจารย์รัชตะ รัชตะนาวิน

คณบดีคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

บอกเล่า...เค้าสิบ

อุบัติเหตุและการบาดเจ็บเป็นสาเหตุการตายในเด็กไทยที่พุ่งตัวสูงขึ้นเรื่อย ๆ เสียยิ่งกว่าราคาน้ำมัน เช่น จมน้ำ จราจร ทารุณกรรม ฯลฯ สถานการณ์ เช่นนี้ทุกภาคส่วนของสังคมต้องไม่นั่งนอนใจ หรือเห็นว่าสำคัญน้อยกว่าภาวะน้ำมันแพง หรือความขัดแย้งของนักการเมือง !! * แจกเช่นเด็กกลุ่มหนึ่งที่สนใจ ปัญหาความปลอดภัย ได้รวมตัวจัดตั้ง **ชมรมเด็กไทยปลอดภัย** ขึ้นจากสมาชิกทั่วประเทศ สร้างสรรค์กิจกรรมเชื่อมโยงปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตจาก ความไม่ปลอดภัยต่าง ๆ มาโดยตลอด จนผู้ใหญ่หลาย ๆ คนต้องเหลียวกลับมามองและตั้งในความสามารถ ..เลิกพริกชี้หูจริง ๆ * ตื่นตาตื่นใจกับ กิจกรรมปกป้องสมองเด็กไทย “ถนนปลอดภัย ทุกคนร่วมใจ สวมหมวกนิรภัยให้ห้อง” โดยความร่วมมือจากสำนักงานเขตราชเทวี สถานีตำรวจนครบาลพญาไท โรงพยาบาลรามาธิบดี ดักจับผู้ใหญ่ที่นำเด็กซ้อนท้ายแต่กลับไม่ใส่หมวกนิรภัยให้เด็กตรงจุดสี่แยกพญาไท ตำรวจก็ตักเตือนไปพอสมควร และแจกหมวกนิรภัย โดยขอค่านันสัญญาจากผู้ปกครองว่าจะให้ลูกใส่ทุกครั้ง สังเกตว่าเด็กหลายคนที่รับหมวกไป หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส จนสื่อมวลชนทนไม่ไหว ขอเก็บภาพ ออกอากาศ ให้อุ๊กว่าเด็กไทยมีหมวกใส่แล้ว.. * คลอดแล้ว !! สำหรับใครหลายที่ตั้งตารอคอย วีซีดีเด็กไทยปลอดภัย ชุดแม่ก้านกล้วย (คาราโอเกะ) ชุด เพลงนี้เป็นแหล่งรวบรวมความรู้ วิธีการป้องกันระวังภัย อุทาหรณ์สอนใจเกี่ยวกับความปลอดภัยต่าง ๆ ต้องรีบจับจองเป็นเจ้าของกันหน่อย มิเช่นนั้น .. ตกยุค !! * ปฐมพยาบาล ใครคิดว่าไม่จำเป็น ?! ปฐมพยาบาลและปฏิบัติกรกู้ชีพที่ถูกวิธีจะช่วยต่อลมหายใจลูกรักจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บได้ !! สนใจเข้าฝึกอบรม ติดต่อ 0 - 2201 - 2382 * เรื่องนี้ ๆ ไม่ใช่เรื่องหมู ๆ ที่ใครจะมองข้าม สนใจร่วมเป็นเครือข่ายป้องกันการจมน้ำในเด็ก โครงการ “หลักไกล ภัยตกรน้ำ” ติดต่อ 02 - 2012382 คุณ กรรภิการ์ * ท้ายสุดนี้ .. สิทธิในการมีชีวิตอยู่รอด สิทธิในการได้รับการพัฒนา สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง และสิทธิที่จะมีส่วนร่วม เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กทุกคนทั่วทุกแห่งหนมีสิทธิได้รับ (รับรองโดยองค์การสหประชาชาติ พ.ศ. 2532) ฉะนั้นผู้ใหญ่ทุกคนต้อง ร่วมรับผิดชอบดูแลให้เด็กได้เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย .. *

หลีกเลี่ยงภัยจากน้ำ !!

คุณเชื่อหรือไม่ว่า **จมน้ำ** เป็นสาเหตุการตายอันดับ 1 ของเด็กไทย ???

“เด็ก 1 ปี 1 เดือน น้ำและเด็กนอนกลางวัน ตื่นขึ้นมาไม่พบเด็กนอนอยู่ จึงเดินหา พบหลานอยู่ในห้องน้ำ หัวที่มลงกับถึงน้ำ ขา 2 ข้างชี้ขึ้น เพดาน... เด็กอายุ 7 ปี วัยน้ำไม่เป็น หลังเลิกเรียนไปเล่นน้ำกับเพื่อนในคลอง โดยเอามือจับสะพานไว้แล้วว่ายน้ำเล่น แต่น้ำแรงซัดเด็กมือหลุดจากสะพาน... เนตรนารีเข้าค่ายจมน้ำตายระหว่างทำกิจกรรม... นักเรียน ม.6 คีตกะนองกระโดดสะพานกรุงธนลงแม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลเชี่ยว จมหายไปต่อหน้าเพื่อน”

จากการศึกษาของศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก โรงพยาบาลรามาธิบดี พบว่าเด็กอายุ 1-14 ปี เสียชีวิตจากการจมน้ำในเวลา 4 ปี (พ.ศ.2542-2545) จำนวน 6,301 ราย เฉลี่ยปีละ 1,575 ราย อัตราการเสียชีวิต 10.4 คนต่อ 100,000 คนต่อปี พบว่ากลุ่มเด็กอายุ 1-4 ปี จมน้ำเฉลี่ยปีละ 620 ราย ขณะที่กลุ่มเด็กวัยเรียนอายุ 5-9 ปี จมน้ำเฉลี่ยปีละ 661 ราย สัดส่วนการเสียชีวิตจากการจมน้ำในเด็กกลุ่มนี้สูงที่สุด ขณะที่กลุ่มเด็กโตอายุ 10-14 ปี จมน้ำเฉลี่ยปีละ 294 ราย

ทำไมเด็กจมน้ำแทบทุกวัน ???

ความปลอดภัยของผู้ดูแล พบร้อยละ 38 ผู้เสียชีวิตเป็นเด็กเล็กที่ไม่สามารถดูแลตนเองได้ อยู่ระหว่าง 6 เดือน - 3 ปี ผู้ดูแลรู้ว่าเด็กไม่สามารถดูแลตนเองได้และต้องได้รับการดูแลใกล้ชิด ก่อนเกิดเหตุการณ์จมน้ำผู้ดูแลได้ละทิ้งเด็กไปทำกิจกรรมบางอย่างเพียงระยะเวลาสั้น ๆ เช่น รับโทรศัพท์ ล้างจาน ตากผ้า หรือเผลอหลับ เป็นต้น

ไม่คิดว่าละแวกบ้านจะอันตราย พบร้อยละ 47 อายุเฉลี่ยของเด็กที่เสียชีวิตอยู่ระหว่าง 2 - 14ปี มีผู้ดูแลแต่ไม่ตลอดเวลา ผู้ดูแลเด็กไม่คิดว่าสิ่งแวดล้อมในบ้าน รอบบ้าน หรือเขตชุมชนละแวกบ้านนั้นจะเป็นอันตราย จึงอนุญาตให้เด็กเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระ วิ่งเล่นนอกบ้านได้ การจมน้ำเกิดจากการเล่น เดิน วิ่งใกล้แหล่งน้ำและพลัดตกน้ำ

การเล่นในน้ำหรือว่ายน้ำ

พบร้อยละ 15 อายุของเด็กที่เสียชีวิตอยู่ระหว่าง 5 - 14 ปี นอกจากนี้ การช่วยเหลือหลังเหตุการณ์ พบว่า ร้อยละ 29 ของเด็กที่เสียชีวิตจากจมน้ำ จะเสียชีวิตในที่ที่เกิดเหตุ โดยไม่ได้รับการปฐมพยาบาลและนำส่งโรงพยาบาล ร้อยละ 24 จะได้รับการช่วยเหลือจากน้ำและนำส่งโรงพยาบาลโดยไม่ได้รับการปฐมพยาบาลใด ๆ ร้อยละ 47 จะได้รับการช่วยเหลือจากน้ำและนำส่งโรงพยาบาลโดยได้รับการปฐมพยาบาล ร้อยละ 94 ของความพยายามทำการปฐมพยาบาลเป็นการกระทำที่ผิดวิธี เช่น จับอุ้มพาดบ่ากระโดด วิ่งรอบสนาม หรือวางบนกระเพาะแล้วรีดน้ำออก ร้อยละ 12 ได้นำส่งคลินิกใกล้บ้านและแนะนำให้นำส่งโรงพยาบาลต่อ โดยไม่ได้ให้การช่วยเหลือใด ๆ

ป้องกันได้อย่างไร ???

การป้องกันในเด็กเล็กไม่ควรไว้ใจเด็กว่าจะสามารถหลีกเลี่ยงอันตรายที่อยู่รอบตัวได้ถึงแม้ว่าเด็กจะว่ายน้ำเป็นก็ตาม รวมถึงการจัดการสิ่งแวดล้อม เช่น ไม่ปล่อยให้เด็กเล่นน้ำในอ่าง กะละมังตามลำพัง เหน้าในถังทิ้ง ปิดฝาทุ่มน้ำตลอดเวลา สร้างรั้วกันไม่ให้เด็กเข้าใกล้แหล่งน้ำ

เด็กวัยเรียนเริ่มฝึกการดูแลตนเอง ออกกฎข้อห้ามต่าง ๆ ที่จุดอันตรายและยกตัวอย่างเหตุการณ์ เพื่อห้ามปรามเด็กเข้าใกล้แหล่งน้ำ ฝึกว่ายน้ำ ฝึกใช้ชูชีพ การจัดการสิ่งแวดล้อมที่สำคัญไม่ว่าเด็กจะว่ายน้ำเป็นหรือไม่ก็ตาม เด็กอายุ 7 ปีขึ้นไปต้องว่ายน้ำเป็นทุกคน

วัยรุ่น สอนให้เด็กว่ายน้ำเป็น ใช้ชูชีพเล่นน้ำในกรณีว่ายน้ำไม่เป็น ไม่ดื่มสุราขณะเล่นน้ำ ไม่กระโดดถ้าไม่แน่ใจความลึก ไม่สูดลมหายใจเข้าออกถี่ ๆ และตามด้วยการดำน้ำกลั้นหายใจนาน ๆ เพราะอาจทำให้หมดสติในน้ำได้ หากเป็นตะคริวต้องเลิกเล่น ไม่หยอกล้อแกล้งจมน้ำ

การฝึกการช่วยเหลือกู้ชีพเด็กจมน้ำ เป็นทักษะสำคัญที่ประชาชนทุกคนต้องทำได้ทันทีไม่ต้องรอหน่วยกู้ชีพ จะสามารถลดการเสียชีวิตจากการจมน้ำได้

จะมีอีกกี่ชีวิตที่ต้องสังเวียให้จมน้ำ ???

อย่าไว้ใจน้ำนะจะบอกให้

มาช่วยกันทุกภาคส่วน ทั้งครอบครัว ชุมชน องค์กรท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมโครงการ “หลีกเลี่ยงภัยจากน้ำ” ติดต่อ คุณกรวิการ์ โทรศัพท์ 02-2012382

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก 2546

พระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แบ่งเด็กที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นกลุ่มที่ต้องได้รับการสงเคราะห์และกลุ่มที่ต้องได้รับการคุ้มครอง เด็กที่ต้องได้รับการสงเคราะห์ได้แก่เด็กที่ถูกเลี้ยงดูต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน เด็กที่ถูกกล่เลย เด็กที่ถูกใช้งาน ชักจูงอันเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายเช่น เด็กขายพวงมาลัย เด็กชกมวยสำหรับเด็กที่ต้องได้รับการคุ้มครองได้แก่กลุ่มเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงเช่น เมาแล้วขับ เทียวยามวิกาล เล่นการพนัน เร่ร่อน ก่อความรุนแรง หรือทำผิดกฎหมาย อื่นๆ เป็นต้น

ในพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้ครอบครัว ชุมชน และสังคมมีบทบาทร่วมกันในการจัดการความเสี่ยงต่างๆที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งสองกลุ่ม ในระดับครอบครัวได้กำหนดให้ผู้ดูแลเด็กมีหน้าที่ต้องจัดการดูแลเด็กให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำ และมีหน้าที่ในการดูแล สั่งสอน ควบคุมเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยง พรบ.ได้กำหนดบทลงโทษสำหรับครอบครัวที่ละเลยต่อการจัดการดูแลหรือละเลยต่อการควบคุม สั่งสอนเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยง อย่างไรก็ตามสำหรับครอบครัวที่ไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะจัดการดูแลให้บรรลุเกณฑ์ที่กำหนด พรบ.ได้กำหนดให้เป็นบทบาทของชุมชนและสังคมอันประกอบด้วยผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่รัฐในหน่วยงานต่างๆ ที่จะต้องมีความรับผิดชอบในการจัดการสงเคราะห์และคุ้มครองเด็กแทนครอบครัว

การกำหนดให้มีการรวมตัวของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กแบบบูรณาการ ร่วมกับการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนของครอบครัว ชุมชน องค์กรท้องถิ่น และหน่วยงานรัฐต่าง ๆ โดยพรบ.นี้จะนำไปสู่การจัดการชุมชนให้เกิดระบบการดูแลเด็กและครอบครัว ระบบสวัสดิการ และการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการส่งเสริมพัฒนาการเด็กและความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว

กฎหมายฉบับนี้มีทั้งสิ้น 9 หมวด 1 บทเฉพาะกาล รวมทั้งสิ้น 88 มาตรา ในเนื้อหากล่าวถึงการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก การปฏิบัติต่อเด็ก การสงเคราะห์เด็กที่ได้รับการดูแลต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กทั้งที่ต้องตกอยู่ในภาวะเสี่ยง สถานรับสงเคราะห์ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ สถานพัฒนาฟื้นฟูเด็ก การส่งเสริมความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา และกองทุนคุ้มครองเด็ก

ชีวิตบนเส้นด้าย

บนถนนหลายสาย แลวี่แยกไฟแดง เข้าจรถค่า จะเห็นเด็กตัวเล็ก ๆ หลายคนต้องมาอาศัยถนนเป็นสนามเด็กเล่นวิ่งเท้าเปล่าเร่ขายพวงมาลัย คนที่ซื้ออีกด้วยหลายเหตุผล บ้างก็ซื้อเพราะไม่ยากให้มาเข้าซั๊กวนใจ บ้างก็ซื้อเพราะเห็นว่าเป็นเด็กกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ ช่วยเหลือครอบครัว ผู้ชีวิต แต่ไม่ว่าคุณจะทำเพราะความชื่นชม สงสาร เวทนา หรือรำคาญ

คุณเคยจุกคิดหรือไม่ว่า ..

- * ทำไม่เด็กเหล่านี้ต้องขาย นำเงินที่ได้ไปให้ใคร ได้รับค่าจ้างหรือไม่ ได้เท่าไร ถูกใครข่มขู่หรือเอาเปรียบหรือไม่ มีชีวิตอยู่กันแบบไหน ??
- * เป็นการส่งเสริมให้ผู้ใหญ่ที่เห็นแก่ตัว หาโอกาสจากเด็กเหล่านี้อีกหรือไม่ ??
- * พวกเขาได้รับการศึกษาเล่าเรียน ได้รับการพัฒนาเท่าเทียมกับเด็กคนอื่น ๆ หรือไม่ ??
- * เด็กเหล่านี้มีชีวิตที่แสนสุข หรือมีชีวิตอยู่ระหว่างความเป็นความตายบนท้องถนนที่แสนจะวุ่นวายเพียงโดนมอเตอร์ไซค์เฉี่ยวนิดเดียวก็อาจล้มถึงตายได้ ??

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งได้รับการรับรองโดยองค์การสหประชาชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2532 ได้กำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กทุกคนทั่วทุกแห่งหนมีสิทธิได้รับ ได้แก่ **สิทธิในการมีชีวิตอยู่รอด สิทธิในการได้รับการพัฒนา สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง และสิทธิที่จะมีส่วนร่วม** อนุสัญญาฯ ได้ย้ำเป็นพิเศษว่าสิทธิในการได้รับคุณภาพชีวิตขั้นพื้นฐานนั้นเป็นสิทธิของเด็กทุกคน มิใช่อภิสิทธิ์ของเด็กเพียงบางกลุ่มเท่านั้น

เด็กขายพวงมาลัยเป็นจากรู้ใช้แรงงานเด็กหรือไม่ ??

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ได้กำหนดไว้ว่าแรงงานเด็กคือ เด็กอายุ 15 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ครอบคลุมลูกจ้างภาคเกษตรกรรมและลูกจ้างที่รับงานไปทำที่บ้าน หากพิจารณาตามพ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน อาชีพเด็กขายพวงมาลัยไม่อยู่ในขอบเขตที่กฎหมายแรงงานจะคุ้มครอง ดังนั้นต้องอาศัยวิธีการตามมาตรการของ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก 2546

พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก มีบทบาทอย่างไร ??

พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม 2547 การดำเนินงานดังกล่าว เน้นการปฏิบัติต่อเด็กโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ ด้วยการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพหากพบเด็กเร่ร่อน เด็กพิการ เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูโดยมิชอบ เด็กที่อยู่ในสภาพลำบาก เด็กที่อยู่ในสภาพที่ต้องได้รับการคุ้มครอง เด็กที่ผู้ปกครองไม่สามารถเลี้ยงดูได้ เด็กถูกทอดทิ้งหรือพลัดหลง เด็กที่ถูกทารุณกรรม เด็กที่ผู้ปกครองมีพฤติกรรมหรือประกอบอาชีพไม่เหมาะสม หากพบเด็กตามเหล่านี้ ต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ปกครอง เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้อำนวยการเขต นายอำเภอ หรือนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ

กรณีเด็กขายพวงมาลัย เจ้าหน้าที่จะสืบเสาะข้อเท็จจริงเพื่อพิจารณาให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครอง สวัสดิภาพ หากพบว่าเด็กถูกผู้ปกครองใช้ให้ขาย เท่ากับว่าผู้ปกครองมีความผิดตามมาตรา 78 ของ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก 2546 ในฐานะ ใช้ จ้าง หรือวานให้เด็กทำงานหรือกระทำการใดอันอาจเป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต ขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ทั้งหมดที่ได้นำเสนอไปนั้นไม่ได้ต้องการที่จะโทษผู้ปกครองโทษเด็กหรือโทษเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง แต่ขอวอนท่านผู้รู้ ผู้เกี่ยวข้อง ผู้กำหนดนโยบายมาช่วยกันระดมสมองค้นหาแนวทางการแก้ไขและสนับสนุนส่งเสริมให้เด็กกลุ่มนี้ได้มีโอกาสเข้าถึงคำว่าคุณภาพชีวิตที่ได้อย่างจริงจังและจริงใจ

ลี้แยกไฟแดง - เด็ก - พวงมาลัย คงจิงจก/วบอกลาจันเสียหี

Life Life Life

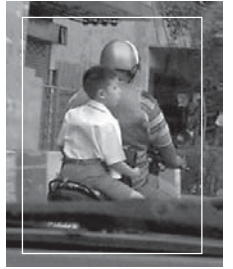
พ่อจ๋า แม่จ๋า... ใส่หมวกให้หนูด้วย !!

คงปฏิเสธไม่ได้ว่า รัจจักษ์รยานยนต์กลายเป็นพาหนะที่จำเป็นของคนไทย

ขณะที่กฎหมายได้กำหนดไว้ในมาตรา 122 ว่า ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อป้องกันอันตรายขณะที่ขับขี่และโดยสารรถจักรยานยนต์ แต่ในทางปฏิบัติแล้วกฎหมายดังกล่าวกลับไม่ครอบคลุมถึงผู้โดยสารที่เป็นเด็ก จึงเป็นช่องโหว่ของสังคมที่กฎหมายไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยให้เด็กได้

หมวกนิรภัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่โดยสารรถจักรยานยนต์เพื่อป้องกันการบาดเจ็บที่ศีรษะ การศึกษาเรื่องการเดินทางมาโรงเรียนของนักเรียน 5,933 รายในโรงเรียน 14 แห่งในกรุงเทพมหานครโดยศูนย์วิจัยฯ โรงพยาบาลรามธิบดี พบว่า ร้อยละ 30.55 (1,813 ราย) เดินทางมาโดยรถจักรยานยนต์ ในจำนวนนี้ร้อยละ 64.20 เป็นรถจักรยานยนต์ที่ขับขี่โดยผู้ปกครอง ร้อยละ 73.58 ไม่เคยใส่หมวกนิรภัย

และจากรายงานจากระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลศูนย์ 21 แห่งทั่วประเทศ ของกองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุขพบว่า ร้อยละ 40 ของการบาดเจ็บในเด็กเกิดจากอุบัติเหตุจราจร (6,380 ราย ใน 1 ปี) ในจำนวนนี้ ร้อยละ 64 เกิดจากรถจักรยานยนต์ (4083 ราย) มีเด็กเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทั้งสิ้น 254 ราย เป็นการเสียชีวิตจากรถจักรยานยนต์ 165 ราย (ร้อยละ 65)

หมวกนิรภัยเด็กที่ดี ควรมีคุณสมบัติอย่างไร ???

1. ใส่พอดีศีรษะและมีสายรัดที่ดีไม่หลุดง่าย
2. เปลือกนอกมีความแข็งแรง ต้านทานการเจาะทะลุได้ (penetration force) และแรงกระแทกได้
3. เนื้อในสามารถดูดซับพลังงาน ป้องกันแรง

จากการกระแทกได้ (impact force)

4. น้ำหนักเบา เหมาะสมกับช่วงอายุของเด็ก เนื่องจากกล้ามเนื้อต้นคอเด็กยังไม่แข็งแรงและศีรษะเด็กมีสัดส่วนที่ใหญ่ ดังนั้นหมวกที่หนักจะทำให้เกิดการหักของกระดูกต้นคอเมื่อเกิดการชนกระแทกได้
5. พัฒนาเรื่องความสวยงามให้สอดคล้องกับความชอบของเด็ก

หมวกนิรภัยเด็กได้พัฒนาไปถึงขั้นใด ???

หมวกนิรภัยเด็ก มีการพัฒนาในด้านของรูปทรงและน้ำหนัก โดยการฉีดโฟมให้มีความหนาแน่นมากขึ้น แต่มีน้ำหนักเบา รวมถึงการมีการระบายอากาศที่ดี ทั้งนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการ ขณะนี้หมวกนิรภัยเด็กในหลายบริษัทนอกจากผ่านมาตรฐาน มอก.369-2539 แล้วสามารถพัฒนาจนผ่านการทดสอบหมวกนิรภัยมาตรฐาน DOT (U.S.A.) ในหลายรายการ เช่น การทดสอบความต้านทานการเจาะทะลุ การดูดกลืนแรงกระแทก (ที่อุณหภูมิต่ำ) เป็นต้น

การป้องกันการบาดเจ็บในเด็กจากรัจจักษ์รยานยนต์

1. ไม่ควรให้เด็กอายุต่ำกว่า 3 ปีโดยสารรถจักรยานยนต์
2. เด็กอายุมากกว่า 3 ปี เมื่อโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องมีหมวกนิรภัย
3. เด็กอายุ 6 ปีขึ้นไป (ประถมศึกษาปีที่1) ในปัจจุบันสามารถหาซื้อหมวกนิรภัยขนาด 530-550 มม. ได้
4. ไม่สนับสนุนให้เด็กอายุน้อยกว่า 15 ปีขับขี่รถจักรยานยนต์

ของเล่น... ไม่ใช่สิ่งของเล่นๆ ?

กาซเล่นคือโลกของเด็ก เด็กเรียนรู้โลกกว้างผ่านการเล่น ซึ่งเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่ผู้ปกครองและผู้ผลิตต้องคัดสรรของเล่นโดย เล่นแล้วต้องมีพัฒนาการทางความคิด สติปัญญา และที่สำคัญเล่นแล้วต้องปลอดภัย

แต่ของเล่นบางอย่างก่อให้เกิดอันตรายได้เมื่อเล่นผิดวิธี เล่นไม่เหมาะสมกับวัย มีอันตรายเมื่อเกิดการชำรุด บางชนิดถูกออกแบบมาไม่เหมาะสม มีอันตรายในตัวของมันเอง ก่อให้เกิดการบาดเจ็บและถึงขั้นเสียชีวิตได้

ประมาณการทั้งประเทศคาดว่า มีเด็กบาดเจ็บจากเครื่องเล่นในสนามเด็กเล่นปีละ 34,075 ราย มักเกิดในเด็กอายุ 5-12 ปี ส่วนใหญ่บาดเจ็บที่แขนขา ไบหนา ศีรษะ บาดเจ็บรุนแรงคือกระดูกแขน/ข้อมือหัก สาเหตุร้อยละ 44 เกิดจากกระดานลื่น ร้อยละ 33 เกิดจากชิงช้า นอกนั้นจากเครื่องเล่นเป็นป้าย ม้าหมุน อื่นๆ อีกทั้งพบว่าเครื่องเล่นสนามส่วนใหญ่เป็นพื้นแข็ง เช่น ปูน ดิน เครื่องเล่นไม่มีมาตรฐาน ทำให้ง่ายๆ ติดตั้งไม่เหมาะสม วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ออกแบบไม่ดี ไม่มีการตรวจสอบบำรุงรักษา ไม่มีผู้ดูแลขณะเด็กเล่น

อันตรายจากปืนของเล่น

ปืนอัดลม ปืนลูกดอก ปืนลูกบอล ของเล่นเหล่านี้จะเป็นอันตรายต่อตา หากได้รับแรงกระแทกจากกระสุน อาจทำให้เลือดออกในช่องลูกตา กระสุนฝังในตาหรือการแตกของลูกตา

อันตรายจากวัตถุระเบิด

พลุ ดอกไม้ไฟ จะทำให้เกิดการบาดเจ็บที่มือ สูญเสียนิ้ว ตาบอด เป็นแผลไฟไหม้ที่ใบหน้าหรือลำตัว และอาจเสียชีวิต

อันตรายจากของเล่นมีลูกล้อ

โรลเลอร์เบลด รองเท้าสเก็ต สเก็ตบอร์ด สกูตเตอร์ เป็นอุปกรณ์การเล่นที่ต้องอาศัยการทรงตัว เสี่ยงต่อการหกล้ม ตกจากที่สูง และอาจถูกรถชน เกิดการบาดเจ็บที่ข้อมือ กระดูกหักหรือเคลื่อน ศีรษะกระแทก เลือดออกในสมองและสมองกระทบกระเทือน

อันตรายจากของเล่นที่อาจทำให้อาการหอบหืดกำเริบ

กริ่งกริ่ง เป็นของเล่นที่ออกแบบมาเพื่อฝึกพัฒนาการเด็ก แต่หากได้รับการออกแบบที่ไม่ถูกต้อง เช่น มีชิ้นส่วนที่มีขนาดเล็ก แดกหักง่าย ก็อาจอุดตันหลอดลม ลูกโป่ง เป็นของเล่นที่เสี่ยงต่อการอุดช่องทางเดินหายใจ หากเด็กนำไปเคี้ยว และหากลูกโป่งแตกใกล้ใบหน้าก็อาจเป็นอันตรายต่อใบหน้าและตา

อันตรายจากของเล่นแปลลปะระหุลาด

ตุ้งร่อน ตุ้งสร้างกลิ้งหมื่นมีสารเคมีที่เป็นอันตราย ตัวตุ้งหรือตัวอมน้ำ เป็นของเล่นที่เมื่อแช่น้ำแล้วจะขยายขนาดได้มากกว่า 200 เท่า ซึ่งหากเด็กกลืนลงไปในการเพาะอาหารและลำไส้ ตัวตุ้งจะขยายตัวและอุดตันลำไส้ หรือหากสำลักเข้าสู่หลอดลม ก็จะอุดตันหลอดลมได้

อันตรายจากของเล่นที่เกิดเสียงดัง

เด็กมักชอบเอาของเล่นที่มีเสียงมาแนบกับหู และทำให้เกิดเสียงดัง การได้ยินเสียงของเล่นดัง นานๆ ซ้ำๆ ประสาทการได้ยินจะได้รับความเสียหาย

พบเห็นการจำหน่ายของเล่นอันตราย หรือสอบถามข้อมูล โทรศัพท์ 0-2201-2382 คุณวรรณภา

อีกหนึ่ง คำว่าใหญ่ ของคนตัวเล็ก !!

“เด็กไทย เด็กไทย เด็กไทย อยู่ใกล้อยู่ไกล ต้องปลอดภัยไว้ก่อน” เสียงเพลงจากโคโรนาแว่วมาแต่ไกล เมื่อตามหาเจ้าของต้นเสียงใส ๆ ก็พบหนุ่มน้อยคนหนึ่ง ไม่ใช่ใครที่เฒ่า น้องอานัส (นที ขำอินทร์) ประธานแกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัยนั่นเอง พูดถึงชมรมเด็กไทยปลอดภัย หลายท่านอาจคุ้นหู แต่มาวันนี้ **กลุ่มแกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัย** ได้ถือกำเนิดขึ้น เอ .. ?? แล้วชมรมเด็กไทยปลอดภัย กับ แกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัย มันต่างกันตรงไหน ซื่อก็กี่เหมือนกัน น้องอานัส เลยขอรับอาสาชี้แจงข้อสงสัย !!

ถาม : สวัสดีค่ะ น้องอานัส อยากทราบว่า “แกนนำชมรม เด็กไทยปลอดภัย” ก่อตั้งขึ้นมาได้อย่างไรคะ ??

ตอบ : อ้อ .. “แกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัย” นะรีครับ ก็เป็นกลุ่มที่เกิดจากการรวมตัวของตัวแทนเยาวชนจากชมรมเด็กไทยปลอดภัย จากชุมชนปลอดภัย 11 แห่งทั่วประเทศ ปัจจุบันมีสมาชิกทั้งหมด 23 คน (มีแนวโน้มนำเพิ่มอีกนะครับ) ที่มาของการก่อตั้ง เริ่มจาก ศูนย์วิจัยฯ ได้จัดกิจกรรม **โครงการค่ายตัวแทนเยาวชน ชมรมเด็กไทยปลอดภัยทั่วประเทศ** ขึ้น ณ สถาบันพัฒนาข้าราชการและพลเรือน จ.นนทบุรี ใน วันที่ 28 มี.ค. ถึง 2 เม.ย. พ.ศ. 2548 เปิดโอกาสให้ตัวแทนเยาวชนชมรมเด็กไทยปลอดภัยทั่วประเทศ เข้าอบรม ร่วมกิจกรรม พูดคุย ประชุม และก่อตั้งกลุ่มแกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัยขึ้นครับ

ถาม : ทำไมต้องมีกลุ่มแกนนำ นี้ขึ้นมาคะ ก็ในเมื่อมีชมรมเด็กไทยปลอดภัยในชุมชนอยู่แล้ว ??

ตอบ : วัตถุประสงค์ในการก่อตั้งกลุ่มแกนนำ ก็เพื่อให้พวกเราเป็นกลุ่มแกนกลางของเยาวชน ที่ทำกิจกรรมทางด้านความปลอดภัย ซึ่งจะแยกออกจากการทำงานของเพื่อนๆ ชมรมเด็กไทยปลอดภัยในชุมชน เพราะพวกเราเป็นตัวแทนของเด็กทั่วประเทศที่จะเรียกร้องสิทธิ ประสานงานกับองค์กรเครือข่าย เพื่อให้เกิดกระแสตื่นตัวความปลอดภัยในเด็ก ในระดับสาธารณะมากกว่าการขับเคลื่อนในระดับชุมชน เหมือนที่พวกเราเคยทำมา

ถาม : ที่ผ่านมามีกิจกรรมอะไรกันบ้างแล้วคะ ??

ตอบ : ก็มีการประชุมใหญ่ทุก 2 เดือน เป็นการประชุมประจำกลุ่ม เพื่อให้แกนนำทุกคนมานั่งพูดคุย และปรึกษาหารือหรือโครงการที่พวกเราจะทำกันนอกจากนั้นก็มีการเข้าร่วมกิจกรรม แรลลี่จักรยาน เพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางรถจักรยาน จัดกิจกรรม “ครอบครัวปลอดภัย” ณ สวนวชิรเบญจทัศ (สวนรถไฟ) ประกอบด้วยหลากหลายกิจกรรม ทั้งมินิคอนเสิร์ต “ม่่าก้านกล้วย” นิทรรศการให้ความรู้ ชุ้มนเกมต่าง ๆ ตามมาด้วย Walk Rally เพื่อความปลอดภัย ที่ยกทีมกันไปจัดที่ จ.สระแก้ว ผลตอบรับดีมากเลยครับ ล่าสุดก็ค่ายหนังสือ หนังสือนิตยสาร มา 3 เรื่อง ซึ่งได้เผยแพร่ทางทีวีแล้วนะครับ

ถาม : ทราบว่าสมาชิกแต่ละคนอยู่ห่างไกลกันเหลือเกิน อยากรู้ว่า มีวิธีการทำงานร่วมกันอย่างไรคะ ??

ตอบ : เป็นเพราะพวกเรา **ความมุ่งมั่นในการทำงาน** มากกว่าครับ ระยะทางจึงไม่ใช่อุปสรรค พวกเราใช้วิธีการพูดคุยตกลงกันได้ได้ในวงประชุมก่อนจะแยกย้ายกัน และยึดเอามติในที่ประชุมสิ่งสำคัญ เพราะถือว่าทุกคนรับรู้ร่วมกัน แต่ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลง พวกเราก็มีฝ่ายประสานงานแจ้งข่าวให้ทุกคนได้ทราบ

ถาม : มีโครงการน่าสนใจอะไร ที่จะทำกันต่อไปคะ ??

ตอบ : พวกเราจะรวมตัวกันเพื่อฝึกการกู้ชีพเต็มรูปแบบ ในช่วงปิดเทอมนี้ครับ ต่อด้วยเราจะผลิตหนังสือกันอีก และกิจกรรมของพวกเราจะเน้นการเปิดตัวสู่สาธารณะมากขึ้นครับ

ถาม : น้องอานัส มาทำงานตรงจุดนี้แล้วคิดว่าตัวเองได้อะไรจากมันบ้างคะ ??

ตอบ : ได้เยอะเลยครับ ทั้งประสบการณ์ดีๆ โอกาสดีๆ ในการทำงานร่วมกับเพื่อนๆ จากหลายๆ ที่ ได้รับองค์ความรู้ใหม่ๆ ไม่ว่าจะผ่านทางด้านสื่อประเภทต่างๆ ความปลอดภัยที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน ได้รู้จักวิธีการคิดวางแผนในการทำงาน ฝึกความรับผิดชอบ จากการทำกิจกรรมต่างๆ และขอขอบคุณพี่ศูนย์วิจัยฯ ที่ให้โอกาสผมได้รับสิ่งดีๆ เหล่านี้ ขอขอบคุณครับ

พลังเจเนนา สิ่งมหัศจรรย์/จรรยา เราทำได้ !!

ตัวเล็ก ..ใจใหญ่

ท่านใดสนใจให้แกนนำชมรมเด็กไทยปลอดภัยไปจัดกิจกรรมเพื่อความ
ปลอดภัยในโรงเรียน/ชุมชนอื่นๆ หรือรายละเอียดเพิ่มเติม ติดต่อ คุณณรรักษ์
โทรศัพท์ 0-2201-2382

“เพชรบุรี 7” แบบอย่างชุมชนหัวใจนิรภัย

Safe community for children

ชุมชนขอยสุหระา (เพชรบุรี 7) เป็นชุมชนนับถือศาสนาอิสลาม การประกอบกิจกรรมทางศาสนาเอื้อต่อการมีส่วนร่วมของชาวชุมชน ความเอื้อเพื่อเพื่อแม่ ช่วยเหลือเกื้อกูล ร่วมแรงร่วมใจเป็นหลักศาสนาและถือเป็นประโยชน์สาธารณะ นอกจากความเข้มแข็งของชาวชุมชน ผู้นำชุมชนคือกำลังสำคัญในการประสานงานและร่วมกิจกรรมกับทางราชการเป็นประจำ

ในอดีต หลายคนมองว่า ปัญหาการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุของเด็กในชุมชนไม่ใช่ปัญหาสำคัญ เพราะผลที่เกิดขึ้นนั้นมาจากความซน เวิร์กรรม มีผู้ใหญ่คอยคนที่มองว่าเป็นเพราะความประมาทและพลั้งเพลอของผู้ดูแล จึงเกิดกลุ่มที่สนใจเรื่องความปลอดภัยในเด็ก โดยบูรณาการกลุ่มต่างๆ ที่มีในชุมชนเข้าด้วยกัน เช่น อปพร. อสม. กลุ่มแม่บ้าน เยาวชน ฯลฯ

ได้มีการสำรวจชุมชน พบความเสี่ยงทั้งด้านพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อม จึงจัดลำดับความสำคัญและหาแนวทางป้องกันแก้ไข อีกทั้งสามารถเชื่อมโยงหน่วยงานภายนอกในการพัฒนากระบวนการสร้างเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็ก เช่น สำนักงานเขตราชเทวี สถานีตำรวจโรงพยาบาล ศูนย์นเรนทร ฯลฯ และมีแนวโน้มพัฒนาเป็นงานความปลอดภัยที่ครอบคลุมทั้งผู้ใหญ่และเด็กจากความร่วมมือของทุกภาคส่วน ซึ่งเน้นการบูรณาการสอดแทรกความปลอดภัยเข้ากับกิจกรรมต่างๆ ของชุมชน เช่น **การสำรวจชุมชน** พบความเสี่ยงทั้งด้านพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมในชุมชน จึงหาแนวทางป้องกันแก้ไข เช่น การเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยและสร้างความเข้มแข็งงานป้องกันอุบัติเหตุจราจรโดยรณรงค์ผู้ปกครองสนับสนุนลูกหลานสวมหมวกนิรภัย ประสานกับวินรถจักรยานยนต์รับจ้างในชุมชนมีหมวกนิรภัยให้เด็กใส่ทุกครั้งที่ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมด้วยการซ่อมแซมฝาท่อระบายน้ำที่ชำรุดเพื่อป้องกันเด็กพลัดตก ประสานให้ผู้รับเหมาปรับปรุงเขตก่อสร้างที่อาจเป็นอันตรายแก่คนเดิน ฯลฯ **บันทึกข้อมูลและวิเคราะห์เด็กที่ได้รับบาดเจ็บ** เช่น บันทึกเด็กที่แขนหักจากรองเท้าสเก็ต เด็กตกจากเพดาน 2 ราย พร้อมกัน แต่ระยะหลังขาดการบันทึกอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการพัฒนากระบวนการบันทึกใหม่

มีการ**ชักชวน** และเตรียมความพร้อมชุมชนเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ โดยร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง **มีแผนรองรับการเจ็บป่วย** โดยการระดมทุนซื้อรถฉุกเฉินประจำชุมชน และทำการฝึกปฐมพยาบาลและการกู้ชีพเบื้องต้นแก่ผู้ปฏิบัติงานบรรเทา อาสาสมัครสาธารณสุขประจำชุมชน ประชาชน และเยาวชน เป็น**ชุมชนต้นแบบของ**

โครงการพื้นที่ปลอดภัย ประเภทชุมชนพักอาศัยหนาแน่น <Safety Zone> ของสถานีตำรวจนครบาลพญาไท เพื่อป้องกันอาชญากรรมและความไม่ปลอดภัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน โดยนำเทคโนโลยีมาใช้ประโยชน์ร่วม เช่น ติดตั้งกล้องที่วิงจิปิต CCTV จำนวน 4 จุดเพื่อตรวจจับสิ่งผิดปกติ และถ่ายทอดภาพผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต ดำเนินกิจกรรม**ต่อต้านยาเสพติด** ในชุมชน รณรงค์ผู้ใหญ่ไม่ใช่เด็กซื้อเหล้า และร้านค้าไม่ขายเหล้าให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีตามกฎหมายกำหนด รณรงค์เพื่อลด ละ เลิก บุหรี่อย่างต่อเนื่องโดยร่วมมือกับเครือข่ายต่างๆ **เยาวชนมีส่วนร่วม** สร้างสรรค์กิจกรรมความปลอดภัยต่างๆ ภายใต้ชมรมเด็กไทยปลอดภัย ผู้ใหญ่ให้การสนับสนุนด้วยดี ด้วยเชื่อว่าการเคลื่อนไหวของเด็กคือพลังในการเปลี่ยนแปลงในเรื่องความปลอดภัย

นอกจากนี้ยังเสริมสร้างความรู้และขยายผลทั้งในและนอกชุมชนด้วยการ ผลิตสื่อความรู้ นำเสนอผลการดำเนินงานสู่สาธารณะ เป็นต้นแบบในการศึกษาดูงาน ภาครัฐเห็นความสำคัญและเห็นความตั้งใจของชุมชน ซึ่งมีแนวโน้มในการเข้าร่วมพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

การดำเนินงานที่ผ่านมาเห็นได้ว่า ชุมชนเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยจากกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนทั้งในและนอกชุมชนส่งผลต่อการพัฒนาชุมชนอย่างเห็นได้ชัด ชุมชนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในด้านการสร้างเสริมความปลอดภัย ได้รับการสนับสนุนโครงการ / กิจกรรมต่างๆ อยู่เสมอ และเป็นต้นแบบแก่ชุมชนอื่นได้

น่าทึ่งใจแทนเด็กๆ ในชุมชน ที่หัวใจใหญ่เห็นความปลอดภัยของพวกเขา ... เป็นสิ่งสำคัญ

แนวทางการรักษาความปลอดภัย

ตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา

การรักษาความปลอดภัย ให้กับนักเรียนที่อยู่ในสถานศึกษาเป็นเรื่องที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากต้องการสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครองนักเรียนว่าเมื่อบุตรหลานอยู่ในสถานศึกษาจะมีความปลอดภัยในทุก ๆ ด้าน ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้จัดทำคู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษาขึ้น เพื่อสถานศึกษาได้ไปใช้ถือปฏิบัติเป็นแนวทางในการดูแลความปลอดภัยให้แก่นักเรียน และได้กำชับให้ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในสถานศึกษาให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจัง

โดยในมาตรการที่กำหนดไว้นั้น จะเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน และการสร้างเครือข่ายในการดูแลความปลอดภัย เช่น การให้ผู้นำชุมชนและบุคคลที่คนในชุมชนยอมรับ เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางในการดูแลสถานที่ หรืออาคารต่าง ๆ ในสถานศึกษา รวมไปถึงการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน และการกำหนดระเบียบปฏิบัติบางประการ

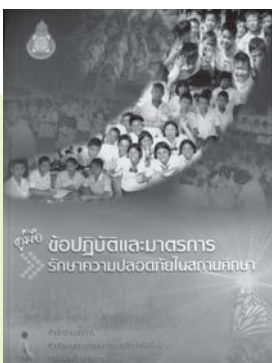
นอกจากนี้ยังเสนอแนะให้สถานศึกษาได้มีการสร้างเครือข่ายกับองค์กรอื่นๆ ในชุมชนในการดูแลนักเรียน เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ และองค์กรเอกชนอื่น ๆ เพื่อประสานขอความร่วมมือเมื่อเกิดภัย และเพื่อให้มาตรการเกิดผลอย่างจริงจัง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แจ้งให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้มีการกำกับและติดตามให้สถานศึกษาดำเนินการจัดทำยุทธศาสตร์ในการดูแลนักเรียนตามที่ได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อเป็นการป้องกันภัยที่อาจเกิดขึ้นได้

สุดท้ายก็ได้กำหนดให้มีการประเมินผลการดำเนินการของสถานศึกษาทุกปี ๆ ละ 1 ครั้ง โดยให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผล พร้อมทั้งรายงานผลให้ทราบ ซึ่งจากมาตรการที่กำหนดไว้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หวังเป็นอย่างยิ่งว่านักเรียนเมื่อเดินทางมาถึงสถานศึกษาจะมีความปลอดภัยและเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสถานศึกษา

นายนิราศ สร้างนิทร

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ

“คู่มือ... ข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา จัดทำขึ้นโดยผู้บริหาร นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิ ครอบคลุมทุกประเด็นปัญหา ทั้งอุบัติเหตุ อุบัติภัย ล่วงละเมิด ลือลลามกอนาจาร ยาเสพติด และสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการรักษาความปลอดภัยแก่นักเรียนทุกคนในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
โรงเรียนที่สนใจ กรุณาติดต่อ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

บ้านปลอดภัย เมืองปลอดภัย สำหรับเด็ก

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้มีการรวมตัวของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กแบบบูรณาการ ร่วมกับการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนของครอบครัว ชุมชน องค์กรท้องถิ่น และหน่วยงานรัฐต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การจัดการชุมชนให้เกิดระบบการดูแลเด็กและครอบครัว ระบบสวัสดิการ และการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการส่งเสริมพัฒนาการเด็กและความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว ซึ่งโดยวิธีการนี้จะเป็นหนทางในการแก้

รากเหง้าแห่งปัญหาการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจากการศึกษาการตายของเด็กไทยพบว่าในปี 2545 เด็กอายุ 1-14 ปี เสียชีวิตจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจำนวน 3,516 ราย คิดเป็นอัตราการตาย 23.4/100,000 การจมน้ำเป็นอันดับหนึ่ง จำนวน 1,669 ราย (ร้อยละ 47.5 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บทั้งหมด หรือ คิดเป็นอัตราการตาย 11.7 คน/ เด็กอายุ 1-14 ปี/100,000 คน) อันดับสองคือการตายจากการจราจร (transport injuries) 838 ราย (ร้อยละ 23.5 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บทั้งหมด) ในกรุงเทพมหานครแต่ละปีมีเด็กอายุ 1 - 14 ปีเสียชีวิตจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจำนวน 184 รายต่อปี คิดเป็นร้อยละ 41 ของการตายทั้งหมด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อลดการตาย พิการ บาดเจ็บ ในเด็กอันเกิดจากอุบัติเหตุและความรุนแรง
2. เพื่อสร้างความเสมอภาคแก่เด็กในการได้รับสิทธิการอยู่อาศัยอย่างปลอดภัยในสังคม

วิธีการดำเนินการ 11 กลยุทธ์ **

- * เฝ้าระวัง รวมพลังแก้ไข
- * เขตคุ้มครองผู้บริโภค : ของเล่น ของใช้ปลอดภัย
- * ห้องเรียนเพื่อความปลอดภัย: ส่งความรู้สู่รากหญ้า

- * ศูนย์เด็กเล็กน่ายุและปลอดภัย
- * ด้วยรักและห่วงใย ใส่หมวกป้องกันภัยให้ห้อง
- * โรงเรียนปลอดภัย
- * ถนนของเด็ก
- * จัดความรุนแรงในครอบครัว
- * เขตปลอดการจมน้ำ
- * เด็กคิด เด็กทำ : สัมชชาเด็กเพื่อความปลอดภัยในเด็ก
- * สนามเด็กเล่นปลอดภัย

สิ่งที่ควรผลักดันในระยะเริ่มแรกนี้และคิดว่าสามารถเป็นไปได้ในเวลาไม่นาน ก็คือ “ด้วยรักและห่วงใย ใส่หมวกป้องกันภัยให้ห้อง” โดยการแจกหมวกนิรภัยสำหรับเด็กให้แก่นักเรียนหรือเด็กๆ ในชุมชนนำร่อง โรงเรียนดำเนินการให้นักเรียนอายุตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปที่ได้สารรถจักรยานยนต์สวมหมวกนิรภัยทุกคน เป็นต้น หรือ “โรงเรียนปลอดภัย” โดยกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในโรงเรียนโดยมีองค์ประกอบของกระบวนการพัฒนาตนเองของโรงเรียน การเฝ้าระวัง การสำรวจ พฤติกรรมเสี่ยงและสิ่งแวดล้อมเสี่ยง การค้นหากลุ่มเสี่ยง การวิเคราะห์ปัญหาการบาดเจ็บ การสร้างเครือข่ายเพื่อแก้ไขปัญหา การจัดการ พฤติกรรมเสี่ยงและสิ่งแวดล้อมเสี่ยง การใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย หลักสูตรความปลอดภัย การสื่อสารครอบครัวและชุมชน เน้นการเรียนรู้จากกระบวนการ เป็นต้น

ขณะนี้ กทม.มีนโยบายดำเนินโครงการกรุงเทพฯ เมืองสำหรับเด็ก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายด้านคุณภาพชีวิต มีสำนักอนามัยเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการ และได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำ “โครงการกรุงเทพฯ ร่วมใจ ป้องกันอุบัติเหตุในเด็ก” และได้จัดทำคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการ และให้คณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้ง มีหน้าที่ (1) กำหนดนโยบายและวางแผนการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ (2) จัดให้มีการประชุมของคณะกรรมการทุก 3 เดือน และ (3) ควบคุม กำกับ ติดตามผลการดำเนินโครงการให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ

ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก

กองบรรณาธิการ:-

- ผศ.นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์ ● งามตา รอดสนใจ ● ชฎาพร สุขสิริวรรณ ● กรวิการ์ บุญตานนท์
● ชมพูนุท แก่นจันทร์ ● วรนาฏ เวณาธร ● นุจนา กันแก้ว ● ศิริวรรณ ชุมโมกข์ ● สุนิสา จองวัฒนา ●
สุธิดา ไชระเวก ● ศรีสภา เพ็ชรจินพะเนา

สถานที่ติดต่อ:- ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก

ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

ถนนพระรามหก เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ / โทรสาร 0-2201-2382 หรือ www.csip.org / www.safekids-thailand.com

ศูนย์วิจัยฯ ยินดีรับข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ บทความ ข้อมูล ข่าวสาร เรื่องราวเกี่ยวกับความปลอดภัยต่างๆ ของเด็ก หรือสมัครเป็นสมาชิกเครือข่าย เด็กไทยปลอดภัย ส่งมาได้ที่ กองบรรณาธิการทางไปรษณีย์ (ตามที่อยู่ข้างต้นนี้)

เครือข่ายเด็กไทยปลอดภัย

1. รัฐ

- คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
- กระทรวงศึกษาธิการ
- กระทรวงอุตสาหกรรม(สำนักงาน มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม)
- กระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการและผังเมือง)
- กระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางบก สำนักงานความปลอดภัย กรมทางหลวง)
- กระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานยาลิขิตเวชภัณฑ์ กรมอนามัย กลุ่มงานป้องกันโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค ศูนย์เฝ้าระวัง กลุ่มงานอนามัยเด็กวัยเรียนและเยาวชน)
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- กรุงเทพมหานคร (สำนักงานปลัดกรุงเทพมหานคร สำนักสวัสดิการสังคม สำนักงานอนามัย สำนักงานการแพทย์ สำนักพัฒนาธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว สำนักการจราจรและขนส่ง สำนักงานการศึกษา สำนักงานพัฒนาสังคมสำนักงานโยธา)
- สำนักงานเขตราชเทวี
- สถานีตำรวจนครบาลพญาไท
- คณะอนุกรรมการด้านเด็กและเยาวชนครอบครัว ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ศูนย์อำนวยการความปลอดภัยทางถนน
- สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค
- ภาควิชาวิศวกรรมโยธา คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. สมาคม มูลนิธิ และภาคเอกชน

- สมาคมปลอดภัยไว้ก่อน
- มูลนิธิคุ้มครองผู้บริโภค
- มูลนิธิปกป้องเด็กตั้ง
- สมาคมแพทย์อุบัติเหตุ
- สมาคมอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย
- มูลนิธิแม่ไม่ขับ
- ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์ และสมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย
- มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก
- มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
- สมาคมเวชศาสตร์ฉุกเฉิน
- มูลนิธิร่วมกตัญญู
- สถาบันครอบครัวรักลูกในเครือบริษัท แพลนพับลิชชิ่ง จำกัด

- สมาคมอุตสาหกรรมของเล่นไทย
- สถาบันยานยนต์
- สถาบันหมวกนิรภัย
- บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด
- บริษัท อาปาเช่ อินดัสตรีล คอร์ปอเรชั่น จำกัด
- บริษัท เอ.พี. ฮอนด้า จำกัด
- บริษัท คาวาซากิ จำกัด
- บริษัท วังอนุบาล จำกัด
- บริษัท วิริยะพลาสติก จำกัด
- บริษัท กู๊ดเซ็นต์ส จำกัด
- บริษัท นิซิวิวัล จำกัด
- บริษัท เซฟโรเลต เซลล์ (ประเทศไทย) จำกัด
- บริษัท ยูโรเบีย ออโตโมบิลส์ จำกัด
- บริษัท นำเจริญอะไหล่กรุงเทพ จำกัด
- บริษัท ป.ณรงค์ แอนด์ .พี.เอ็น.ไอ จำกัด
- บริษัท เอส เอ็ม พี สตาร์
- บริษัท โอวอะไหล่ พาร์ท เซ็นเตอร์ (ห้างหุ้นส่วน) จำกัด
- บริษัท สีนอดมทอยส์ จำกัด
- บริษัท เพลย์ฟิล จำกัด
- บริษัท เอส วาย เค จำกัด
- บริษัท แม็กนั่มวไรตี้ จำกัด
- บริษัท เอส แอนด์ เจ โฮลดิ้ง จำกัด
- บริษัท คิตตี้ - วัน จำกัด
- บริษัท เพลย์การ์ต จำกัด
- บริษัท คักดีไลท์อัลลอยด์ จำกัด
- บริษัท สุวรรณชัยพลาย จำกัด
- บริษัท All 4 Baby
- บริษัท เอส เค โพลีเมอร์ จำกัด
- บริษัท แมกนั่มแอสเซสซอรี่ จำกัด
- บริษัท เอ เอ็ม อาร์ อินดัสตรี จำกัด
- บริษัท ดูปองท์(ประเทศไทย) จำกัด

3. สื่อมวลชน

- สำนักข่าวไทย
- สำนักข่าวเด็กและเยาวชน
- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ
- หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
- หนังสือพิมพ์มติชน
- หนังสือพิมพ์คมชัดลึก
- หนังสือพิมพ์สวัสดีกรุงเทพ
- รายการวิทยุชุมชนร่วมด้วยช่วยกัน
- รายการเรื่องจริงผ่านจอ
- รายการปลอดภัยไว้ก่อน
- รายการ Family Hotline
- นิตยสารรักลูก
- รายการโลกสี่รัฐ

- รายการสภาผู้บริโภค
- สถานีวิทยุ สวพ 91
- สถานีวิทยุ จส 100
- สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3
- สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5
- สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7
- ช่อง 9
- สถานีโทรทัศน์ไอทีวี

4. โรงเรียนและชุมชน

- โรงเรียนสวนบัว
- โรงเรียนบ้านหนองชุมเห็ด
- โรงเรียนบ้านเนินหัวไร่หนองยาง
- โรงเรียนบ้านโพธิ์กระสังข์
- โรงเรียนประชาชาตินิเวศน์
- โรงเรียนวัดตลาด(อุดมวิทยา)
- โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์
- โรงเรียนบ้านซับสังโต
- โรงเรียนวัดโบสถ์
- โรงเรียนจินดาบำรุง
- โรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศน์
- โรงเรียนภาษาสุวรรณ (ธนาบุรี)
- โรงเรียนอนุบาลทานตะวัน
- โรงเรียนแยมสอาด
- โรงเรียนอัมพวันศึกษา
- โรงเรียนชอยแอนเนกซ์
- โรงเรียนโสภณาสุพรรณ
- โรงเรียนเคหะชุมชนลาดกระบัง
- โรงเรียนวัดจันทร์สโมสร
- โรงเรียนวัดถนนแค
- ชุมชนวังทรายพูน
- ชุมชนเขาดิน
- ชุมชนเกาะจันทร์
- ชุมชนวังสมบูรณ์
- ชุมชนตลาดเกียบ
- ชุมชนหนองกง
- ชุมชนชอยสวนเงิน
- ชุมชนด่านชัยพัฒนา
- ชุมชนชอยสุทรวา (เพชรบุรี 7)
- ชุมชนถนนใหญ่
- ชุมชนบ้านกระโพธิ์ - เริงรัมย์

5. ผู้สนับสนุน

- คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)